

На лампата чернеяха. Полека
Я той подигна съ трепетна ръка:

«Въ нощъ непросветна, къмъ незнаенъ кътъ
Отивахъ азъ. Планински стръменъ пътъ
Се ту изгуби, ту, при ненадеянъ
Завой, се вий отъ месеца огреанъ.

Глухъ ромонъ нейде тамъ подъ менъ ехти,
Глухъ стонъ избий изъ моите гърди:
«Ела, ела, о мое свидно дете!»
Къмъ тебе азъ простирамъ си ръцете —

И твойта близость чувствувамъ тогазъ...
Ей светва месецъ — пътя се завчасъ
Открива: бездна изъ-подъ менъ зияе!
Душа се сепва, страхъ сърце замае.

О бягай, бягай, — нека само менъ
Погълне тя. Залезе мой денъ,
Зора огрява още твоя пътъ — — »

Нетърпеливо смачка той листътъ
И го захвърли. И отново погледъ
Той прикова въ отсрещната стена:
Тамъ бюста на Бетховена намръщенъ
Изглеждаше — отъ дясна му страна
Могъщъ орелъ — отъ лява мъртвъвъ черепъ.
И неподвиженъ дълго той стоя
Загледанъ въ тяхъ. Засъхнали му устни
Въ горчива се усмивка изкривиха.

— «Искусството! — Некътната до днесъ,
Гасней и въ него мойта свята вяра...
На тъмна мисль, о, измама тъмна:
Отъ божий пламъ душата обгорена,
Въ световните неволи се възражда.
О дай ми вяра, Боже, да не виждамъ
Измамата си! — Да не виждамъ всичко
Нищожество на туй, което ти си